

DE PRAESUMPTIONIBUS IN IURE MATRIMONIALI

(PARS GENERALIS)

Caput sextum, tituli X, libri IV, C. I. C. complectitur solummodo canones 1825-1828, quorum tenor hic est:

Can. 1825, § 1: Praesumptio est rei incertae probabilis cōiectura; eaque alia est iuris, quae ab ipsa lege statuitur; alia hominis, quae a iudice conicitur.

§ 2: Praesumptio iuris alia est iuris simpliciter, alia iuris et de iure.

Can. 1826: Contra praesumptionem iuris simpliciter admittitur probatio tum directa tum indirecta; contra praesumptionem iuris et de iure, tantum indirecta, hoc est contra factum quod est praesumptionis fundamentum.

Can. 1827: Qui habet pro se iuris praesumptionem, liberatur ab onere probandi, quod recidit in partem adversam; qua non probante, sententia ferri debet in favorem partis pro qua stat praesumptio.

Can. 1828: Praesumptiones, quae non statuuntur a iure, index ne coniciat, nisi ex facto certo et determinato, quod cum eo, de quo controversia est, directe cohaereat.

In canone primo exhibetur definitio et divisio praesumptionis (can 1825); secundo insinuat vis iuridica utriusque praesumptionis (can. 1826); tertio ponderatur effectus praesumptionis in iudicio (can. 1827); tandem supeditatur iudici regula de usu praesumptionum (can. 1828).

Pro evo vanda hac gravi praesumptionum materia procedimus in parte generali sequenti via:

- I° administrabimus definitionem praesumptionis;
- II° allegabimus divisionem praesumptionis iuris;
- III° enumerabimus effectus praesumptionis in iudicio;
- IV° sermo erit de praesumptionibus hominis.